

IX Ka 205/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO M. Wiśniewski

Sędziowie SO: A. Walenta

L. Gutkowski (spr)

Protokolant: st.sekr.sąd. K. Kotarska

przy udziale prok. Prok. Okr. Mariusza Rosińskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015r. sprawy:

K. R., oskarżonego z art.178a§1 i 4 kk,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Wąbrzeźnie z dnia 18 grudnia 2014r.

sygn. akt VII K 320/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla pkt 1 i uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2014r. w miejscowości W. na ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości o zawartości 0,96 mg/l w wydychanym powietrzu, tj. czynu z art.178a §1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) uchyla pkt 4 i 5 wyroku,

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Chełmnie kwotę 330,- (trzystu trzydziestu) zł tytułem opłaty za obie instancje oraz kwoty: 70,- (siedemdziesięciu) zł tytułem kosztów postępowania przed sądem pierwszej instancji i 20,- (dwudziestu) zł tytułem kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji.

, Sygn. akt IX Ka 205/15

UZASADNIENIE

K. R. został oskarżony o to, że:

w dniu 23 sierpnia 2014 roku w W. ul. (...) woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości o zawartości 0,96 mg/l w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem z dnia 22 września 2012 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w G. Wydział II Karny, sygn. akt (...)za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości,

- tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Wąbrzeźnie, w sprawie o sygn. akt VII K 320/14, uznał oskarżonego K. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 178a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 3 (trzech) lat tytułem próby.

Na podstawie art. 71 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Na podstawie art. 73 § 1 kk Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 i 5 kk Sąd zobowiązał również oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej oraz do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat.

Na podstawie art. 43 § 3 kk Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu posiadanego prawa jazdy nr (...), blankiet serii (...) wydanego dnia 08 lipca 2013 roku do właściwego dla miejsca zamieszkania wydziału komunikacji niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 (siedmiu) dni od uprawomocnienia się wyroku.

Jednocześnie Sąd obciążył oskarżonego w całości kosztami postępowania w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych oraz opłatą w kwocie 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych - na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **obrońca oskarżonego, w części**, tj. w zakresie rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych - pkt 1 in fine, pkt 2, 3 i 6 sentencji wyroku oraz w zakresie rozstrzygnięcia, co do kosztów postępowania - pkt 8 sentencji wyroku.

Zaskarżonemu orzeczeniu, na zasadzie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 4 kpk, obrońca zarzucił:

1) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz długości okresu próby 3 lat do okoliczności uwzględnianych przez Sąd przy wyznaczaniu wymiaru kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, jak również wyznaczenia długości okresu próby na okres 2 lat;

2) rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 30 złotych (1500) zł na tle sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego, który posiada na utrzymaniu małoletnie dziecko i uzyskuje dochody na poziomie średnio 1000 zł, które to okoliczności przesądzają, że uiszczenie grzywny w zasądzonym wymiarze pozbawi oskarżonego i jego rodzinę możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

3) niesłuszne zastosowanie środka karnego wobec oskarżonego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres trzech lat, mimo że na tle okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza prowadzenia pojazdu w późnych godzinach nocnych, co miało przełożenie na niskie natężenie ruchu drogowego, oskarżony swym zachowaniem nie wygenerował dużego zagrożenia w ruchu drogowym, co wymagało orzeczenia ww. środka karnego na okres 1 roku, a w maksymalnym wymiarze na okres lat 2.

Ponadto apelujący zarzucił wyrokowi:

4) naruszenie przepisu postępowania karnego, tj. art. 624 § 1 kpk poprzez niezasadne niezastosowanie ww. przepisu w sprawie i obciążenie oskarżonego kosztami postępowania w wysokości 70 zł oraz opłatą w kwocie 450 zł w sytuacji, gdy uiszczenie ich było zbyt uciążliwe dla oskarżonego z uwagi na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

Wskazując na powyższe podstawy, skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1 sentencji i orzeczenie co do istoty poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności,
- 2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 sentencji i orzeczenie co do istoty poprzez warunkowe zawieszenie ww. kary na okres 2 lat tytułem próby,
- 3) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 3 sentencji i orzeczenie co do istoty poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny 40 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 20 zł,
- 4) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 6 sentencji i orzeczenie co do istoty poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat,
- 5) zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 7 sentencji i orzeczenie co do istoty poprzez zwolnienie skazanego z kosztów postępowania i obciążenie wydatkami Skarbu Państwa,
- 6) obciążenie kosztami postępowania apelacyjnego Skarbu Państwa.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego wywodził i wnosił jak w apelacji, a prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy – po zapoznaniu się z całokształtem zgromadzonego materiału, treścią zaskarżonego wyroku, jego uzasadnienia oraz wywodami poczynionymi w apelacji – doszedł do przekonania, że w realiach sprawy konieczna jest zmiana zaskarżonego wyroku, w zakresie kwalifikacji prawnej czynu oraz orzeczeń, zawartych w punktach 4 i 5. W pozostałym zakresie wyrok tenże Sąd Okręgowy utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Apelujący nie kwestionował ustalonego przez Sąd Rejonowy sprawstwa oskarżonego, przypisania mu winy, apelacja obrońcy wniesiona została wyłącznie co do kary i środków karnych. Zmiana zaskarżonego wyroku poczyniona przez Sąd Okręgowy, skutkowałą wprawdzie jednocześnie obniżeniem wysokości wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, o co de facto wnosił skarżący oraz złagodzeniem rygorów okresu próby, przy czym nie było to następstwem uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary, a stanowiło konsekwencję zmiany kwalifikacji czynu, jakiego dopuścił się oskarżony.

W realiach sprawy, konieczna okazała się zmiana kwalifikacji prawnej czynu, którego dopuścił się oskarżony. Na chwilę orzekania przez Sąd odwoławczy, brak było podstaw do przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 178a § 1 i 4 kk.

Artykuł 178a § 4 k.k. stanowi typ kwalifikowany art. 178a §1 kk przez wskazanie trzech alternatywnie określonych znamion kwalifikujących. Pierwsze z nich stanowi przypadek recydywy ogólnej jednorodnej – znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., niezależnie od tego, na jaką karę sprawca został skazany, czy była to kara bezwzględna, a jeśli tak - jaką część kary skazany odbył. Ustawodawca nie podaje tu żadnych terminów, a zatem należy przyjąć, że sprawca czynu z art. 178a § 4 będzie ponosił taką zaostrzoną odpowiedzialność do momentu zatarcia poprzedniego skazania. Drugim znamieniem przewidzianym przez ustawodawcę jest popełnienie jednego z trzech przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub takiego przestępstwa z części wojskowej kodeksu karnego w stanie nietrzeźwości

lub odurzenia. Jest to rodzaj recydywy ogólnej niejednorodnej. Kolejnym znamieniem jest popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo (vide: Kodeks karny. Komentarz, pod red. Marka Mozgawy, Monika Budyn – Kulik, Patrycja Kozłowska – Kalisz, Marek Kulik, komentarz do art. 178a kk, Lex 2014, Lex Nr 367376).

Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, wskazując, że był on uprzednio skazany prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w G.z dnia 24 września 2012 roku, sygn. akt (...)za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Aktualnie, na chwilę orzekania przez Sąd Okręgowy, skazanie w sprawie (...)Sądu Rejonowego w G.uległo już zatarciu z mocy prawa – stąd nie mogło skutkować zaostreniem odpowiedzialności. Konsekwencją powyższego musiała być przede wszystkim zmiana kwalifikacji prawnej czynu, jakiego dopuścił się oskarżony. Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 kk, uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. (vide: postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2012 r., IV KK 59/12, OSNKW 2013, nr 1, poz. 3). Zauważyć należy, że wyrokiem z dnia 24 września 2012 r., który uprawomocnił się dnia 2 października 2012 r., Sąd Rejonowy w G.uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ka dwuletni okres próby, a nadto na mocy art. 71 § 1 kk karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych po 10 złotych każda, zaś na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku (k. 14-15). Okres próby, biegnący zgodnie z art. 70 § 1 pkt 1 kk od uprawomocnienia się orzeczenia, upłynął z dniem 2 października 2014 r. Po myśli art. 76 § 1 kk skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby – w realiach sprawy nastąpiło ono tym samym z dniem 2 kwietnia 2015 r. (k. 160). Mając na względzie treść art. 76 § 2 kk, zauważyć jeszcze należy, że karę grzywny oskarżony wykonał dnia 28 czerwca 2013 r., zaś środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów został wykonany dnia 6 lipca 2013 r. (k. 32).

Tym samym, wobec zatarcia z mocy prawa skazania ze sprawy Sądu Rejonowego w G.(...), Sąd ad quem zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił pkt 1 i uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2014 r. w miejscowości W. na ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości o zawartości 0,96 mg/l w wydychanym powietrzu, tj. czynu z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w pełni zasadne jest orzeczenie wobec oskarżonego kary w niższym wymiarze. Jednocześnie Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym, niż obrońca wnosił w apelacji.

W ocenie Sądu odwoławczego kara wymierzona oskarżonemu będzie adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Przy jej wymierzeniu Sąd miał na względzie wszelkie dyrektywy, o jakich mowa w art. 53 kk, kara w tym kształcie spełni, zdaniem Sądu Okręgowego stawiane jej cele zapobiegawcze i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd miał na uwadze wysoką społeczną szkodliwość czynu oskarżonego, fakt, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu w trakcie popełnienia rzeczzonego występku, była znaczna, wszak przekraczała niemal czterokrotnie dopuszczalny przepisami próg. Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę przy wymierzaniu kary jako okoliczność łagodzącą, że oskarżony prowadził pojazd w późnych godzinach wieczornych, a zatem w porze o zmniejszonym natężeniu ruchu, okoliczność ta, w świetle okoliczności obciążających, wbrew twierdzeniom skarżącego nie mogła jednak wpłynąć na korzystniejsze dla oskarżonego ukształtowanie rozstrzygnięcia co do środka karnego. Oskarżony prowadził jednak pojazd w stanie znacznej nietrzeźwości, w terenie zabudowanym, czym stwarzał realne zagrożenie dla innych prawidłowo poruszających się uczestników ruchu drogowego.

Nie można było się zgodzić ze skarżącym, iż okres próby oznaczony oskarżonemu jawił się jako rażąco surowy. Ustalając, wymiar okresu próby w konkretnej sprawie, Sąd przede wszystkim kieruje się prognozą kryminologiczną

wobec sprawcy, w szczególności oceną niezbędnego czasu oddziaływania na sprawcę w ramach próby, pamiętając, że celem warunkowego zawieszenia jest w głównej mierze zapobieżenie powrotowi sprawcy do przestępstwa. Sąd nie uzależnia okresu próby od stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy, które miały decydujący wpływ na wymiar kary, której wykonanie sąd zdecydował się warunkowo zawiesić (tak trafnie SA w Krakowie w wyroku z dnia 5 grudnia 2001 r., II AKa 279/00, KZS 2002, z. 1, poz. 14). W realiach niniejszej sprawy słusznie wskazał Sąd Rejonowy, iż oskarżony wymaga dłuższego, niż minimalnego oddziaływania probacyjnego. Ustalony wobec oskarżonego okres próby stwarza możliwość wychowawczego oddziaływania na niego. Sąd a quo przekonująco uzasadnił, że okres próby 3 lat pozwoli zweryfikować trafność prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego oraz skontrolować jego postawę i zachowanie w tym czasie. Podkreślić należy, że trzyletni okres próby przystaje również do okresu, na jaki orzeczony został środek karny, co pozostaje nie bez znaczenia z punktu widzenia przesłanek z art. 75 § 2 kk. Skarżący winien dostrzec, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności została orzeczona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, w wymiarze niższym, niż o to wnosił apelujący, także i z tej przyczyny wnioski o złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności poprzez skrócenie okresu próby do 2 lat, podczas gdy zgodnie z treścią art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wynosi od 2 do 5 lat jest niezasadny. Zdaniem Sądu Okręgowego, autor apelacji nie wykazał żadnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary poprzez obniżenie do minimum okresu próby.

Nie budzi również zastrzeżeń orzeczenie w zakresie kary grzywny. Zgodzić się należało z Sądem meriti, że liczba stawek dziennych prawidłowo oddaje stopień społecznej szkodliwości czynu i jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd Rejonowy zaznaczył, że określając jej wymiar wziął pod uwagę te same okoliczności obciążające i łagodzące, jakie brał pod uwagę wymierzając karę pozbawienia wolności. Należało podzielić argumentację Sądu I instancji, że oskarżony ma możliwości finansowe, by uiścić karę grzywny w tak ukształtowanej wysokości, tj. 50 stawek dziennych po 30 złotych każda. Sąd Rejonowy dostrzegł, że choć oskarżony nie miał stałej pracy zarobkowej, jednak pracował dorywczo osiągając z tego tytułu dochody miesięcznie w kwocie 1000 – 1500 złotych, a jako sobą młoda może podjąć się każdej pracy, nawet fizycznej, ażeby sprostać obowiązkowi wykonania kary grzywny. Słusznie też Sąd podkreślił, że na etapie postępowania wykonawczego, wykonanie ewentualnej kary grzywny zostało zabezpieczone na mieniu oskarżonego poprzez ustanowienie hipoteki przymusowej. Podkreślić należy, że oskarżony jest właścicielem nieruchomości o powierzchni 6 arów, na której usytuowany jest dom o powierzchni 70 m², nadto samochodu marki (...) r. Z tych względów sytuacja majątkowa oskarżonego nie jest tej natury, by uznać, że wysokość stawki dziennej grzywny, określona przez Sąd Rejonowy przekraczała jego możliwości finansowe. Zdaniem Sądu Okręgowego, apelujący nie wykazał żadnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary grzywny, która – w ocenie sądu odwoławczego – nie została absolutnie wymierzona w wysokości powodującej rażącą jej surowość. Godzi się nadmienić, że jeśli jednak, oskarżony napotka trudności z uregulowaniem orzeczonej grzywny jednorazowo, nic nie stoi na przeszkodzie, by wystąpił on z wnioskiem o rozłożenie jej na raty, po ziszczeniu się przesłanek z art. 49 § 1 kk. Nie można również tracić z pola widzenia, że w sytuacji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczona grzywna jawi się przecież obok orzeczonego środka karnego, jako jedyna realna dolegliwość dla oskarżonego.

Rację ma Sąd I instancji, że orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 lat spełni w stosunku do skazanego rolę zapobiegawczą. Sąd miał możliwość orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów na okres od roku do lat 10, stąd też wymierzenie go na okres 3 lat, nie może uchodzić za zbyt surowe, a tym bardziej za rażąco surowe. Sąd odwoławczy w całej rozciągłości aprobuje rozważania i argumentację Sądu Rejonowego poczynioną w pisemnych motywach wyroku, odnośnie wymiaru orzeczonego środka karnego. Rację ma Sąd a quo, że istotnie, środek ten musi być dla oskarżonego odczuwalny, musi wyłączyć go z ruchu drogowego – jako kierowcę zagrażającego bezpieczeństwu w tym ruchu. Na aprobatę zasługuje i ten argument Sądu Rejonowego, że orzeczony w tym kształcie środek karny spełni swoje cele zapobiegawcze, a także resocjalizacyjne i wychowawcze wobec oskarżonego.

Zdaniem Sądu ad quem konieczne okazało się również uchylenie punktów 4 i 5 zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w przypadku oskarżonego za niecelowe należało uznać orzekanie wobec niego dozoru kuratora i nałożenie obowiązków: wykonywania pracy i powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Zważyć wypada, że Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku, w dość lakoniczny sposób uzasadnił orzeczenie, w zakresie dozoru i obowiązków probacyjnych (w przeciwieństwie do uzasadnienia wyroku w pozostałej części). Trudno wywnioskować, co legło u podstaw orzeczenia w tej części. Sąd a quo wskazał jedynie, że kurator będzie nadzorował zachowanie oskarżonego i motywował go do przestrzegania porządku prawnego. W realiach sprawy oddanie oskarżonego pod dozór nie było obligatoryjne. Ponadto, zdaniem Sądu odwoławczego, oskarżony rokuje, że mimo braku orzeczonego dozoru, mimo braku kontroli kuratora, sprosta on wymogom okresu próby. Oskarżony nie wymaga szczególnego motywowania do przestrzegania porządku prawnego ze strony kuratora – z aktualnych danych o karalności wynika, że oskarżony nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego. Podkreślenia wymaga, że oskarżony wiodł dotychczas ustabilizowany tryb życia, pracował, miał rodzinę. Brak podstaw, by zakładać, że oskarżony wymaga wzmocnionej kontroli ze strony kuratora sądowego, nie są konieczne oddziaływania wychowawcze w ramach dozoru. Zasadniczym celem stosowania dozoru wobec skazanego jest zapobieżenie ponownemu popełnieniu przestępstwa. Realizacja tego celu następuje poprzez kontrolowanie skazanego w okresie próby przez podmioty wskazane w art. 73 § 1 kk: kuratora, osobę godną zaufania, stowarzyszenie, instytucję albo organizację społeczną. Dozór nie ma jednak na celu zwiększenia dolegliwości poprzez ograniczenie wolności skazanego, lecz powinien stanowić czynnik ułatwiający skazanemu wykonanie nałożonych na niego obowiązków oraz przestrzeganie porządku prawnego. Powinien zapobiec popełnieniu przez skazanego ponownie przestępstwa. Dozór pełni istotną funkcję kontrolną, umożliwiając sądowi stały wgląd w przebieg okresu próby. Potrzeba takiej stałej kontroli stanowić powinna jedną z istotnych dyrektyw dla sądu przy podejmowaniu decyzji o oddaniu skazanego pod dozór (vide: Zoll Andrzej (red.), Bogdan Grzegorz, Cwiakalski Zbigniew, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 kk, Lex Nr 23381). Należy mieć na uwadze, że nieoddanie skazanego pod dozór, nie oznacza jeszcze, że jego postawa w okresie próby nie podlega jakiegokolwiek weryfikacji. Jego zachowanie podlega ocenie i kontroli ze strony Sądu. Zgodnie z art. 178 §1 kkw można przecież w takiej sytuacji zawsze zarządzić zebranie informacji dotyczących skazanego w drodze wywiadu środowiskowego (art. 14 § 1 kkw). Ponadto Sąd zawsze może zmodyfikować wymogi okresu próby. Uznając, że względy wychowawcze za tym przemawiają, zawsze może w trakcie trwającego już okresu próby, dojść do przekonania, że skazany wymaga jednak oddania go pod dozór i pod taki dozór może go oddać. Sąd również może nałożyć obowiązki probacyjne. W ocenie Sądu odwoławczego uchylenie orzeczenia w zakresie obowiązków probacyjnych, jest spójne z uchyleniem orzeczenia o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora. Innymi słowy brak nałożonych obowiązków także pozwala przyjąć, że i z tego względu oskarżony nie będzie wymagał wzmocnionej kontroli ze strony kuratora. Jeśli chodzi o obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, to wskazać należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, by oskarżony nadużywał alkoholu. Oczywistym jest, że sam fakt popełnienia przestępstwa w stanie nietrzeźwości nie pozwala jeszcze przyjąć, że sprawca nadużywa alkoholu i orzec wobec niego obowiązek probacyjny w tym zakresie. Taki automatyzm jest niedopuszczalny. Jeśli chodzi natomiast o obowiązek wykonywania pracy – to zdaniem Sądu dotychczasowa postawa skazanego, w zakresie pracy, wskazuje, że nie wymaga on dodatkowego motywowania, by pracę tą nadal wykonywał. Oskarżony i bez obowiązku i przymusu, pracował, osiągał stałe i regularne dochody na utrzymanie rodziny. W piśmiennictwie przyjmuje się, że u podstaw zobowiązania oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej z art. 72 § 1 pkt 4 kk leży dość oczywiste stwierdzenie, że konkretny oskarżony czynności tej nie wykonuje, względnie wykonuje je wadliwie. Oskarżonemu nie można postawić takiego zarzutu, w żadnej mierze oceny tej nie zmienia fakt, że świadczy on pracę nie w oparciu o formalną umowę.

Konkludując – mając na względzie powyższą argumentację, Sąd na podstawie art. 455 kpk poprawił błędną kwalifikację prawną (choć niezawinioną przez Sąd Rejonowy) w zakresie tak podstawy prawnej skazania oskarżonego, jak i wymiaru kary. Sąd na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok, wymierzając mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i uchylając jego punkt 4 i 5, a w pozostałym zakresie wyrok tenże utrzymał w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 439 § 1 kpk Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień, które skutkować musiałyby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Sąd nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia w zakresie kosztów postępowania.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.), sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 330 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 70 zł przed sądem I instancji i wydatkami w kwocie 20 zł za postępowanie odwoławcze (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.2013.663 j.t.)). Sąd doszedł do przekonania, że obciążenie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego nie może uchodzić za zbyt uciążliwe, zważywszy, że wykonuje on pracę, uzyskuje stałe dochody, nadto dysponuje on majątkiem w postaci nieruchomości. Przywołane przez obrońcę w apelacji okoliczności przemawiające za zwolnieniem oskarżonego od kosztów sądowych nie przekonują. Argumentację poczynioną przez Sąd co do kary grzywny odnośnie sytuacji finansowej i możliwości zarobkowych oskarżonego, należało odnieść i w części dotyczącej orzeczenia o kosztach.